

Τα μάτια της Φελίσσιας...
Άρη Ταστάνη

Μάτια μου, μενεξεδένια μάτια μου.
Της ζωής μου
τα πιο όμορφα βράδια μου...

Δεν είναι η θάλασσα
όταν στους βράχους αλλάζει χρώματα
και παίρνει τα πικρά σου λόγια.
Ούτε το φεγγάρι στις γοργόνας Παναγιάς τα δώματα
που καίει της ζωής μας τ' ανθολόγια...

Είναι που ο κόσμος γέμισε φωτιές
κι οι δρόμοι φαντάσματα από άλλες εποχές.
Είναι που οι φίλοι φεύγουν βιαστικά
κι εμείς λέμε: πάλι καλά!

Μάτια μου, μενεξεδένια μάτια μου.
Της ψυχής μου
τα πιο μυστικά κομμάτια μου...

Δεν είναι τα καράβια
όταν άνεμος σκληρός χαϊδεύει
και χάνονται στ' Αιγαίου τα δειλινά.
Ούτε εμείς συνηθίσαμε δράματα στα σκοτεινά
κι η λησμονιά παραμύθια να ψαρεύει...

Είναι που συγνώμη δώσαμε και λήθη
σ' αυτούς που γκρέμιζαν τ' αψηλά τείχη.
Είναι που κοιτάζαμε άφωνοι το θαύμα
και τους μάγους παίρναμε στην ... πλάκα!

Πηγή: Ταστάνης, Α. (χ.χ.) *Στον αστερισμό της Φελίσσιας...Μπαλάντες*. Αθήνα